

— Не мога да ти ги дамъ, — каза поточето, — тѣ се удавиха и лежатъ мъртви на моето дъно.

Дрѣвчето се просълзи и каза:

— Ахъ, какъ е хубаво сега въ гората, какъ е тамъ топло. Азъ искамъ да се върна и да се скрия между по-старитѣ другари.

То бързо си измъкна коренитѣ и тръгна къмъ гората.

Най-първо то се изправи прѣдъ една бѣла брѣза, която се огъваше отъ вѣтъра.

— Пусни ме да се скрия подъ твоитѣ клонки, — каза дрѣвчето.

— Нѣмамъ мѣсто, — отговори тънката бѣла брѣза и обърна грѣбъ.

Дрѣвчето се обърна къмъ единъ старъ джбъ, на който дънерътъ и стѣблото бѣха обрасли съ мъхъ, а клонитѣ тихо стенѣха отъ вѣтъра.

— Пусни ме да се скрия при тебе, азъ съмъ тѣй малко и слабо, — каза дрѣвчето.

— Нѣмамъ мѣсто за тебе, защото и безъ тебе е тѣсно за моитѣ голѣми корени, — отвърна му джбътъ.

Дрѣвчето отиде по-нататкъ.

То треперѣше отъ силния вѣтъръ, а снѣжинкитѣ го шибаха отъ вси страни и го караха да трепери още по-силно.

То срѣщна единъ хубавъ боръ. Като корони бѣха неговитѣ клони, а подъ него наоколо растѣха малки борчета. Като грижливъ баща той бѣше разперилъ ржцѣ надъ тѣхъ и ги пазѣше отъ студа.

— Нѣмамъ мѣсто за тебе, — отговори той. — Азъ имамъ много дѣца и ти нѣма кждѣ да се скриешъ.

